

הממשל הצבאי

רעל בשומון

כשהאיר השחר נבהלו רועי הצאן של כפר מוסמוס. הרועים הקטנים, רובם נערים, הס' ת'בבו בלילה עם עדריהם, כדרכם, נוכחו ב' בוקר לדעת כי חדרו בטעות לשדה-דורה של מושב עברי.

פעם היה גם שטח זה שייך לכפר מוסמוס. אולם בימי מלחמת תשי"ח נשאר השטח, ש' כלל את כל האדמות הטובות של מוסמוס, בצד העברי של החזית, ואילו מוסמוס הקטנה נשארה בצד הירדני. גם כאשר עבר הכפר לידי ישראל, בתוקף הסכם שביתת-הנשק, לא הוחזר לו השטח. היא הפך לנכס-נפקדים, הוכרו כאזור סגור לערבים.

למוסמוס נשארו רק השטחים הגרועים, באדמת-ערבה ובגבעות. רוב האכרים הפכו פו' עלים מרודים. אחדים גידלו עדרי צאן בהרים אולם גם שטח זה הוכרז לפתע

העדרים נשארו ללא מרעה. הגאולה באה מידי המושל הצבאי. הימים הם ימי ערב בחירות, והמושל התיר לרועים לרעות את צאנם בעמקי-ירדן, בשדות עב' ריים שכבר נקצרו.

קיוות קורעיי-לכבות. לכן נבהלו ה' רועים כשנוכחו לדעת כי הסיגו את הגבול, נכנסו בטעות לשדה בלתי-קצור. הם ידעו כי

יוזם גרמנהבר קבלן באקופוליס

בענין זה אין היהודים מבינים חכמות. ב' חדרה חיכו לבאות.

לאפתעתם, לא קרה כלום. אנשי המושב, שהבחינו ברועים, לא אמרו דבר. רק אחרי הצהריים ניגש מישוה אל הרועים, הזמין אותם בחיך להכניס את הצאן לשדה שנקצר בבוקר. הרועים הודו לו על נדיבותו, הכניסו את העדר למקום שסומן להם, כשלבם טוב עליהם. היתה זאת ארוחת-ערב נהדרת לעדר, ששבוע כפי שלא שבע מזמן.

בערב ישבו הרועים מסביב למדורה, או' תה הציתו מדי לילה. הם שרו ושוחרחו. פתאום שמעו קולות קורעיי-לכבות. עשרות עזים גססו מסביבם על הארץ. מתברר כי מתחת לתבן שאלכו בשדה היה רעל קט' לני. מן הסוג בו משתמשים החקלאים ל' הדברת עכברי-שדה. היה זה 'רעל בשומון', כדברי פתגם ערבי.

כשחזרו הרועים הביתה, כבר מצאו בכ' פר אגירה של אבל כללי. באותו יום נת' קבלה בכפר הידועה כי מחלקת-היעור ע' מדת ליעור את הסביבה, עד למרחק כמה מטרים מן הכפר. בין הרעל בעמק והיער בהרים, לא יישאר לעדרי כפר מוסמוס שטח מחיה.

מפעלים

פלא על הים

ג'י, מר גוסמן, אמרתי לך שאם אין כסף אסור להתחיל לבנות, אמר קבלן חיפאי ידוע לחברו, כסירדו באונית-השיט היש' ראלית ארצה, לסירוד קצר באקופוליס הי' אתונאי. הם היו רק שניים מן המבקרים הרבים, שניצלו את מסע השיט שאירגנו

חברות הנסיעות גלוב, דפנה-טורס וקוט' מוטורס.

היה זה סוג ישן של בילוי, שנכנס רק לאחרונה לאופנה בארץ. יום הרעיון, יצחק גרסטהבר, הציע אותו כבר לפני 12 שנים. אולם בגלל הפיקות החמור על מטבעי-החץ נדחה הביצוע.

עם מתן ההפלות הראשונות העלה גרסטהבר, מוסמך למשפטים מטעם האוניברסיטה העברית בירושלים, את התוכנית. גרסטהבר הציע למשרדי נסיעות אחדים להשתתף. הם לא היססו, אינם מצטערים עליך עד היום. כי בניגוד למפעלים חד-פעמיים מופקקים (ראה להלן), זכו הסירים המאורגנים ש' ארגנו חברות הנסיעות המנוסות להצלחה רבה, הביאו לרווחים נאותים.

מנהלי מסעות-השיט אינם דוחקים את משתתפי המסע. הם מעדיפים לצרף למסע רק 350 משיטים המשוטטים בגמלי אירופה, משאירים 200 מקומות נוספים על האוניה ריקים. הסיבה: כשמספר הנוסעים קטן, יכול צחת האוניה לספק את דרישות כל הנוכחים. אדם החוזר מרוצה מן השיט בגמלי הים התיכון, מוסיף פירסום אוהד למארגניו.

הפלא השמיני. משתתפי הטיוול נהנים במשך 16 ימים מסיוול מיוחד במינו: ה' מטרה העיקרית אינה דוקא לבקר בחוף, אלא להתבדר על האוניה. את פלאי אירופה הם רואים כמטרה צדדית.

הפלא החשוב הוא, כיצד הצליחו גרסטהבר ושותפיו לטיוול זה במחיר של 325 לירות בלבד. התשובה נעוצה ברעיון חדש: הם שכרו במחיר קבוע אחת מאוניות חברת צ'ים. מחיר זה היה נמוך מן הרגיל, איפשר להם לגבות מחירים מוזלים.

מנהלי השיט אינם מתאוננים על כדאיות העסק, נהנים בעצמם מן הטיוולים. גם ל' עובדים הקבועים במסעות השיט יש מה לומר. "כל פעם שיוצאים לחוף מתחילות הנשים לשאול אותי: כמה זה 1000 לירות? האם כדאי לקנות גרביים בעד 500 דולאר?" מספר בדרך-המסע אלכסנדר יהלומי: "במסע האחרון ביקרנו ליד פסל של סופר אחד שנוול בשנת 1800. פתאום ניגשה אלי אשה אחת ושאלה בהצביעה על הפסל: "הוא דוקא מוצא חן בעיני. כמה זה 1800 ל' רטות?" מה שיהלומי לא הצליח להבין: כיצד אמרה אותה אשה להסיע את הפסל הכבד בחזרה לתל-אביב.

סמורנים

אודיסיאה בתשלום

דסטונט ו/או בוגר יקר, איגוד הסטו' דנסים והבוגרים החליט לערוך גם השנה טיוול-קיי' לארצות מערב אירופה. מטרת ה' טיוול היא הידוק היחסים בין הסטודנטים הישראלים וסטודנטים מארצות שונות. איגוד הסטודנטים והבוגרים מאפשר לך על ידי טיוול זה נטיעה לאירופה במחיר מיוחד לסי' סטודנטים.

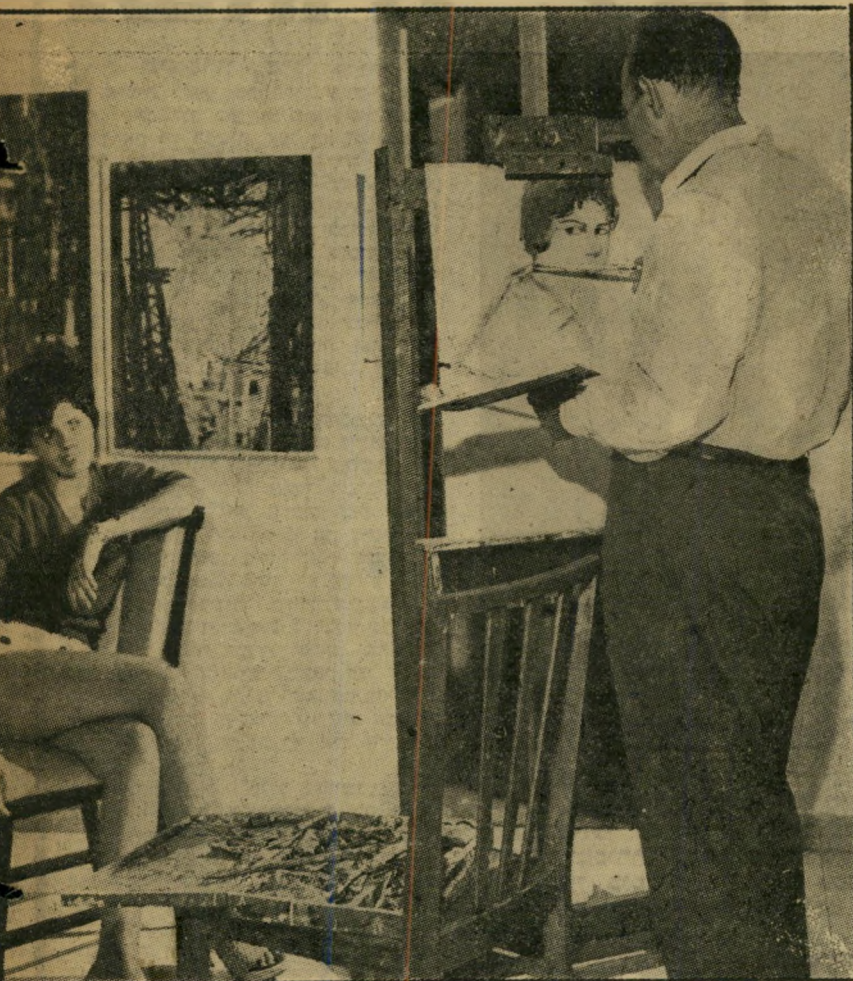
חוזר בנוסח זה הופץ בין עשרות סטו' דנסים ואף בין לאיסטודנטים בתל-אביב ו' סביבתה לפני שבועות מספר. בעד 900 עד 950 לירות ישראליות הבטיח הגוף המארגן סיור רב-יחזי ומשעשע באיסליה, שווייץ, צרפת ואנגליה.

לפגישת המסעילים, שהתקיימה בבית קפה ברמת-גן, הופיע עורך-דין יעקוב מזר (לש' עבר מזרחי), פירט את התכנית המפורטת של הטיוול. מזר, שהציג עצמו כמומחה באירגון טיולים מסוג זה, סיפר כי הטיוול יבוצע על ידי איסטא, אירגון התירות של אגודת הסטודנטים הישראלית. בו ב' מקום חולקו לנוכחים כתובות מקומות שהחיה שלהם באירופה. בכל כתיבת ציון כאילו אנשי הקבוצה הינם אנשי הפקולטה למשפטים. למעשה היו רק כמחצית האנשים סטודנטים של ממש, היתר היו מורים, עקידים וסתם חובבי מסעות.

באחת הפגישות האחרונות הודיעו המ' ארגנים, יעקוב מזר, עורך-דין יואב חייק ושלמה (סמי) חייק, כי בגלל שביתה שפרצה בחברת האניות אדריאטיקה, עמוסות האניות התורכיות, ובמקום לנסוע באניה מומרה לתורכיה יסעו בארצה עד מרסיי. כפיצוי לביטול הסיור בתורכיה הובטח סיור ב' ריביירה. יעקוב מזר נאלץ היה ברגע ה' אחרון לבטל את נסיעתו בגלל הולדת בתו. הפיקוד נשאר בידי יואב ושלמה חייק.

בגמל חיפה חולקו לעשרים ואחד הנוסעים פנקסי סטודנטים, בהם נתבקש כל אחד למלא בעצמו את הפרטים כמו מוסד, פקול' (המשך בעמוד 12)

סיפורה האישי של זיוה בינדר, החיילת ש במדים - ובל

זיוה בינדר משמשת כמודל לציור של אביה, אברהם בינדר, כריכיה וצייר בשעות הפנאי שלו. הציור הוא תחביב משפד תה של זיוה. האב הציג לא מזמן תערוכה של תמונותיו, שכמה מהן נראות בדקמ, זכה אף להצ

האב והדוגמנית

מובן שעוסקים אלה קצת הסיחו את דעתי מהלני למדתי תמיד. לא הצטיינתי אבל הייתי בסדר. ה' היו הטיולים, הטיולים שבהם מועים בהתחלה, מת אמצים, אבל שבסופם מסתכלים אחורנית מלאים כ מכל צעד. עכשיו חיים לפי תורת-חיים אחרת. לא אף פעם שייגע יום ואני אחיה בצורה כזו. חשבתי בזק, זה לא היה רק חלום רגעי של חניכת תנוע' חשבת על זה בכל הרצינות. מסיבה זו גם הלכר חקלאי בתים לימודי העממיים.

★ ★ ★ מוכנסים ריש שנים הייתי חניכה בכפר הירוק. זה פנימיה תלת-שנתי אשר בו משולבים הלימודי

הוא שם חנות התכשיטים המפורטת ש גוף 121, שהעניקה לזיוה עם בחירתה שטים לפי בחירתה. בתמונה נראית זיוה מודדת א

מוכי

הוא שם חנות התכשיטים המפורטת ש גוף 121, שהעניקה לזיוה עם בחירתה שטים לפי בחירתה. בתמונה נראית זיוה מודדת א